

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/21/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201569
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Kozenko
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8818201569.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Jánom Kozenkom v právnej veci žalobkyne: L.. L. W.Á., M.. XX. XX. XXXX, Q. F. XXX, XXX XX F. M. A., zastúpenej: JUDr. Ing. Adrián Cupák, advokátom, Dr. Goldbergera 249/01, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., Komenského 50, 042 48 Košice, IČO: 36 570 460, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kerecman, spoločnosť s ručením obmedzeným, Rázusova 1, 040 01 Košice, IČO: 36 588 725, o obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod spisovou značkou XC/XXX/XXXX, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobkyne na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. XC/XXX/XXXX z a m i e t a.

II. Súd z a v ä z u j e žalobkyňu uhradiť žalovanému trovy konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala povolenia obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. XC/XXX/XXXX z dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 písm. e) OSP potom, čo rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 02. 07. 2012 bolo rozhodnuté, že teraz žalobkyňa, vtedy žalovaná, je povinná zaplatiť teraz žalovanému, vtedy žalobcovi sumu 718,18 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy od 1.3.2008 do zaplatenia, ako aj trovy konania v sume 121,31 €. Po podaní odvolania teraz žalobkyňou, vtedy žalovanou, Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 4.4.2013, sp.zn. 17Co/148/2012 potvrdil vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, okrem výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku, keďže mal za to, že bol náležitým spôsobom zistený skutkový stav, dôkazy boli riadnym spôsobom vyhodnotené. Okresný súd Vranov nad Topľou správne vec posúdil aj po právnej stránke a správne vo veci rozhodol s tým, že žalovaná, teraz žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázala žiadnym spôsobom svoje tvrdenia o nesprávnom odpočte odobratej pitnej vody, a preto sa dostala do dôkaznej núdze. Dôvod obnovy konania uvedený v ustanovení § 228 ods. 1 písm. e) OSP podľa žalobkyne bol v tom, že súd sa nevysporiadal so skutkovou otázkou súvisiacou so zanedbaním odbornej starostlivosti teraz žalovaného, vtedy žalobcu, ako dodávateľa voči žalovanej, ako spotrebiteľky podľa smernice 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 2006/2004, kde ďalej v návrhu odcitovala články 3 ods. 1, článok 2 písm. h), článok 2 písm. d) cit. smernice, ako aj poukázala na článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Okrem toho poukázala na ďalšie podľa jej názoru nedostatočné skutkové zistenia týkajúce sa výmeny vodomeru, ako aj na tú skutočnosť, že nebolo zistené, prečo vtedy žalobca, teraz žalovaný menil merač vodomeru za neprítomnosti spotrebiteľa, pričom taktiež vôbec nebolo uložené teraz žalovanému, vtedy

žalobcovi preukázať zvýšenú spotrebu vody a podľa jej názoru prístup súdu sa zdal byť poškodzujúci spotrebiteľa. Okrem toho poukázala na reklamáciu zo strany teraz žalobkyne, faktúry, ako aj na rozpor rozhodnutí, ktoré sú napádané obnovou konania s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie tak, ako ich uviedla vo svojom návrhu. Taktiež poukázala na neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmluve číslo XX-XXXXXXXXXPDXXX o dodávke vody z verejného vodovodu, odvádzaní odpadových vôd a odvádzaní vôd z povrchového odtoku verejnou kanalizáciou, ako aj na tú skutočnosť, že návrh bol podaný včas a to od času, kedy sa teraz žalobkyňa, vtedy žalovaná informovala dopytom na Ministerstvo spravodlivosti SR zo dňa 25.3.2014, kde jej bolo oznámené, že v predmetnej veci je v postavení žalobkyne a následne informovaním sa v advokátskej kancelárii zistila, že došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľky.

2. Vo svojej výpovedi pred tunajším súdom v konaní o obnovu konania žalobkyňa uviedla, že sa o tom, že môže podať návrh na obnovu konania, dozvedela až potom, čo sa obrátila s touto vecou na Ministerstvo spravodlivosti a až potom sa ona v trojmesačnej lehote obrátila na právnik, ktorý jej spísal návrh na obnovu konania, a keďže vtedy zistila, že došlo k porušeniu jej práv a právom chránených záujmov ako spotrebiteľky, nepoprela, že si odôvodnenia súdu prvého ako aj druhého stupňa prečítala, avšak ako priemerná spotrebiteľka, nemajúca právnické vzdelanie, nevedela, ako sa má pohybovať v takýchto prípadoch.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k návrhu žalobkyne uviedol, že návrh táto podala po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá uplynula tri mesiace po uverejnení rozsudkov Súdneho dvora vo veciach spisových značiek C-618/10, C-397/11, C-429/05, C-472/11, C-453/10, C-435/11 v úradnom vestníku Európskej únie. V návrhu uviedla, že sudca v pôvodnom konaní sa nevysporiadal so skutkovou otázkou súvisiacou so zanedbaním odbornej starostlivosti vtedy navrhovateľa, ako dodávateľa voči vtedy odporkyni, ako spotrebiteľke podľa smernice 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a ktorou sa mení smernica Rady číslo 84/450/EHS smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady číslo 2006/2004 (ďalej len smernice) a poukázala aj na ďalšie rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie tak, ako to uviedla vo svojom návrhu. Pokiaľ žalobkyňa na obnovu konania uvádza ako dôvod obnovy ustanovenie § 228 ods. 1 písm. e) OSP, tento návrh musí spĺňať náležitosti uvedené v ustanovení § 228 ods. 3 OSP a podľa § 230 ods. 1 OSP má byť podaný v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Podľa § 230 ods. 3 OSP navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné. Okrem toho poukázali na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona číslo 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie v platnom znení, o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené, platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Poukázali ďalej, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok a jedným z predpokladov pre dosiahnutie povolenia obnovy je zachovanie podmienok prípustnosti, ktorých splnenie vyžaduje OSP. Z návrhu navrhovateľky je zrejmé, že táto podala návrh dňa 23.5.2014, t. j. v rámci trojročnej objektívnej lehoty, ktorej začiatok je zákonom stanovený od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (5.6.2013). Pokiaľ žalobkyňa v návrhu doručenom súdu dňa 23.5.2014 tvrdí, že návrh na obnovu podala včas, keďže na základe svojho dopytu na MS SR z 25.3.2014 jej bolo oznámené, že je spotrebiteľka a následne zistila, že došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľky, žalovaný uviedol, že uvedené tvrdenie neobstojí z dôvodu, že už Okresný súd Vranov nad Topľou v odôvodnení rozsudku zo dňa 2.7.2012, č. k. XC/XXX/XXXX-XXX uviedol, že súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu a na to poukázal aj Krajský súd v Prešove v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 4.4.2013, č. k. 17Co/148/2012-187, keď uviedol, že prvostupňový súd vo vzťahu k úrokom z omeškania aplikoval ustanovenie § 52 ods. 1 OZ s poukazom, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá musí byť v súlade so smernicou Rady 93/13/EH a dojednaním článku III. bod 3.6 o práve vtedy navrhovateľa požadovať v prípade nezaplatenia faktúry v splatnosti od kupujúceho úrok z omeškania vo výške 0,04 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania došlo k zvýhodneniu vtedy navrhovateľa ako dodávateľa voči vtedy odporkyni ako odberateľovi, preto priznal vtedy navrhovateľovi úrok z omeškania v súlade s nariadením vlády číslo 87/1995 Z. z. (strana 3 rozsudku). Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že žalobkyňa musela mať vedomosť minimálne od doručenia rozhodnutia prvostupňového súdu, že je spotrebiteľka a začala jej plynúť subjektívna lehota najneskôr od doručenia rozsudku odvolacieho súdu, čo vzhľadom k tomu, že tento nadobudol právoplatnosť 5.6.2013 znamená, že subjektívna lehota teraz žalobkyne uplynula najneskôr 6.9.2013. Teda žalobkyňa podala návrh na povolenie obnovy konania po uplynutí subjektívnej lehoty. Okrem toho poukázali, že rozhodnutia, ktoré uviedla žalobkyňa, neriešia otázky, na ktorých riešenie poukázala táto

a podľa ich názoru neosvedčila ani jednu zo skutočností a podmienok, ktoré by svedčili tomu, že vo veci je dôvodné povolenie obnovy konania.

4. Po oboznámení sa s pripojeným spisom sp. zn. XC/XX/XXXX súd zistil, že žalobkyňa už raz, a to dňa 23.5.2014 podala návrh na obnovu konania, s poukazom na ust. §228 ods. 1 písmeno e), §230 ods. 1 OSP, §234 ods. 1 OSP. V odôvodnení tohto návrhu poukazuje, že súd sa nevysporiadal so skutkovou otázkou súvisiacou so zanedbaním odbornej starostlivosti teraz žalovaného, vtedy žalobcu, ako dodávateľa voči žalovanej, teraz žalobkyni, ako spotrebiteľke podľa smernice 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004.

5. Tunajší súd uznesením zo dňa 21.10.2014, č.k. XC/XX/XXXX-XX návrh žalobkyne na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou, pod sp.zn. XC/XXX/XXXX zamietol, zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 350,22 € do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení mimo iného poukázal, že:

6. Podľa § 228 ods. 1 písm. e) OSP právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

7. V ustanovení § 230 ods. 1 OSP sa uvádza, že návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

8. V zmysle § 232 OSP návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý vo veci rozhodoval v prvom stupni. Pre konanie o obnove platia primerané ustanovenia o konaní v prvom stupni.

9. V ustanovení § 234 ods. 1 OSP sa uvádza, že návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu povolí.

10. Princíp právnej istoty pripúšťa, aby v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch boli preskúmané a eventuálne i zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov. Obnova konania je tradičným druhom mimoriadneho opravného prostriedku slúžiacim na prieskum meritórnych rozhodnutí súdov. Mimoriadnosť inštitútu obnovy konania sa prejavuje i taxatívnym vymedzením tak rozhodnutí, ktoré je možné napadnúť návrhom na obnovu konania, ako aj dôvodov, z ktorých je obnova prípustná. Aktuálna právna úprava definuje päť dôvodov prípustnosti návrhu na obnovu konania - §§ 228 ods. 1 písm. a) až e), kde z ustanovenia §-u 228 ods. 1 písm. e) OSP je nepochybné, že ide o vyjadrenie nadriadenosti komunitárneho práva právu vnútroštátnemu (článok 7 ods. 2 Ústavy SR) a rovnako je zrejmé, že rozhodnutie Súdneho dvora alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev (na rozdiel od dôvodu pod písmenom d) nemusí byť vydané bezprostredne v súvislosti s pôvodným konaním. Nadväzne je teda možné vyvodiť záver, že súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania prejudiciálne posúdi súlad pôvodného meritórneho rozhodnutia s judikatúrou Súdneho dvora alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Z hľadiska posúdenia prípustnosti návrhu na obnovu konania je dôležité, aby navrhovateľ dostatočne presne vymedzil dôvod obnovy. To neznamená, že musí nutne vykonať právne posúdenie (uvedenie, o ktorý právny dôvod obnovy ide), ale je potrebné, aby konkrétne označil skutočnosti, ktoré, podľa jeho názoru, odôvodňujú povolenie obnovy.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal súd v danom prípade za preukázané, že navrhovateľka podala návrh na obnovu konania po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty uvedenej vo vyššie citovanom ustanovení §-u 230 ods. 1 OSP. Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že o tom, že ide o spotrebiteľskú vec, mala vedomosť už v čase písomného doručenia rozsudku súdu prvého stupňa a následne aj rozsudku súdu druhého stupňa, kde z odôvodnenia táto skutočnosť je jednoznačne zrejmalá. Vzhľadom k tomu, že po doručení rozsudkov prvostupňového ako aj druhostupňového súdu vec bola právoplatne skončená dňa 05. 06. 2013, subjektívna trojmesačná lehota navrhovateľke uplynula najneskôr dňa 06. 09. 2013. Tvrdenie navrhovateľky, že o tom, že je v postavení spotrebiteľky sa dozvedela až z oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR a že napriek prečítaniu odôvodnení rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa ich obsahu neporozumela, je právne irelevantné a podľa názoru súdu

aj účelové, keďže z odôvodnení vyššie uvedených rozsudkov jednoznačne vyplýva, že jej bolo známe, že ide o spotrebiteľskú vec. Pokiaľ sa týka vedomosti o rozhodnutiach Súdneho dvora, považuje súd za potrebné poukázať (tak ako to koniec koncov uviedol aj odporca vo svojom písomnom vyjadrení), že v § 2 ods. 1 zákona číslo 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie v platnom znení a o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka. Domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Z toho teda jednoznačne vyplýva, že navrhovateľke nič nebránilo uplatniť dôvod obnovy v zákonom stanovenej lehote, a keďže v ustanovení § 230 ods. 3 OSP sa uvádza, že navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné, súdu preto nezostávalo nič iné, iba návrh navrhovateľky na pripustenie obnovy konania zamietnuť.

12. Po podaní odvolania teraz žalobkyňou v zákonom stanovenej lehote, vyjadrení sa žalovaného, žalobkyňa doplnila svoje podané odvolanie podaním zo dňa 20.2.2015 doručené krajskému súdu dňa 6.3.2015 (čl. 62 v spise XC/XX/XXXX). Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 7.7.2015, č.k. 5Co/13/2015-91, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a žalobkyňu zaviazal uhradiť trovy konania 83,89 € žalovanému. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8/9/2015. V odôvodnení na čl. 5, 6. ods. uviedol, že doplnenie odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp.zn. XC/XX/XXXX zo 21.10.2014, ktoré bolo zasielané dňa 20.2.2015 (čl. 62 a nasl), považoval odvolanie súd za nový návrh podľa obsahu, keď navrhovateľka, predtým odporkyňa uviedla §228 ods.1 písmeno a) OSP a označila nový dôkaz - dopyt dňa 23.5.2014 na Ministerstvo spravodlivosti SR a následné informácie v advokátskej kancelárii s tým, že o tomto novom návrhu musí rozhodnúť súd prvého stupňa. V doplnení odvolania sa žalovaná, teraz žalobkyňa odvolávala na nekalé obchodné praktiky, zákon č. 250/2007 Z.z. na ochranu spotrebiteľa, rozsudok NS SR 5Cdo/12/2013. Žalobkyňa podala proti vyššie uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Prešove dovolanie, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.1.2016, č.k. 8Cdo/1326/2015-277 dovolanie odmietol a súčasne zaviazal odporkyňu zaplatiť trovy 87,52 €.

13. Po zistení, že nedopatrením bola vec daná do spisovne, uznesením zo dňa 19.2.2018, č.k. XC/XX/XXXX-XXX bola žalobkyňa vyzvaná, aby v lehote 60 dní od doručenia tohto uznesenia svoje podanie zo dňa 20.2.2015, ktoré by podľa svojho obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania vo veci, doplnila tak, aby z podania bol zrejmý, určitý a zrozumiteľný petit rozhodnutia, ktorého sa domáha, teda presne uviedla, ako žiada, aby súd rozhodol; doplnila, či v danom prípade ide o nový návrh na obnovu konania, alebo len doplnenie odvolania, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 11.11.2014. Doplnené podanie žalobkyňa predloží s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý zo žalovaných obdržal jeden rovnopis.

14. Žalobkyňa podaním zo dňa 17.4.2018, doručeným tunajšiemu súdu e-mailom dňa 30.4.2018, ktoré bolo založené do spisu, doplnila svoje podanie zo dňa 20.2.2015, v ktorom uviedla, že žiada povolenie konania vedeného pod sp.zn. XC/XXX/XXXX zo dňa 2.7.2012 a novým rozhodnutím po povolení konania určiť spotrebu vody na základe priemeru z predchádzajúcich troch rokov, vydať bezdôvodné obohatenie a určiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky, rozpor s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi, nekalá obchodná praktika a zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

15. V doplnení tohto podania ďalším podaním zo dňa 12.5.2018 mimo iného uviedla, že na základe uvedeného žiada, aby súd prvého stupňa Okresný súd Vranov nad Topľou povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp.zn. XK.. Súčasne navrhla, aby súd po prejednaní veci vydal rozsudok, že žaloba sa v celom rozsahu zamieťa (žaloba podaná zo strany Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., IČO: 36 570 460) a žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania. Tak, ako uviedla v návrhu na obnovu konania zo dňa 20.02.2015, v predmetnom právnom vzťahu medzi žalobcom a žalobkyňou ide o zmluvu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, jedná sa teda o spotrebiteľskú zmluvu. V zmluvnom vzťahu došlo k použitiu neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je v rozpore s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi, takéto konanie sa považuje za nekalú obchodnú praktiku, a porušenie kogentných noriem určených na ochranu spotrebiteľa. Až z podnetu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa sa dozvedela o tom, že právoplatným rozhodnutím je od nej požadované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými mravmi. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, použitá nekalá obchodná praktika v rozpore s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť nemohla v čase vydania rozhodnutí

nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatúry súdneho dvora Európskych spoločenstiev a iných orgánov mal ex offo zakročiť, tak neučinil. Zastávala názor, že v štádiu rozhodovania súdu o návrhu na povolenie obnovy konania postačí, že nové zistenia môžu privediť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie po prelomení materiálnej právoplatnosti rozhodnutia. Ak by sa súd zaoberal pri vydávaní rozhodnutia všetkými zmluvnými podmienkami a skutočnosťami, tento návrh by nepodávala. Existuje však pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že pri vydávaní rozhodnutia súd zmluvné podmienky, rozpor s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi, nekalú obchodnú praktiku nevyhodnocoval. Aj zákonodarca novelou Občianskeho súdneho poriadku č. 384/2008 Z.z. reaguje na nezanedbateľný problém, ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a rozpor s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi, nekalú obchodnú praktiku. O dôvodoch obnovy konania sa dozvedela dňa 15. februára 2015, kedy som kontaktovala združenie na ochranu práv občana spotrebiteľa Združenie spotrebiteľov Považia a západného Slovenska, kde som predložila rozhodnutie, pričom mi bolo oznámené, že právoplatným rozhodnutím je odo mňa požadované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je v rozpore s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi, takéto konanie sa považuje za nekalú obchodnú praktiku. V tejto súvislosti zdôraznila, že pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je dôležité to, kedy sa navrhujúci dozvedel o dôvode obnovy, pričom nie je podstatné, kedy sa o dôvode obnovy mohol dozvedieť. O dôvodoch obnovy konania sa dozvedela dňa 15.02.2015, pričom návrh bol podaný na súd dňa 04.03.2015, teda bol podaný návrh na obnovu včas, teda v lehote 3 mesiacov od toho času, keď sa dozvedela o dôvode obnovy (§ 230 ods. 1 OSP). Dodržaná je aj objektívna lehota (žaloba bola podaná 04.03.2015 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.06.2013). Vo vzťahu k subjektívnej lehote na podanie návrhu na obnovu konania argumentovala, že zákonodarca v § 230 ods. 1 OSP rozlišuje pojmy „dozvedel sa“ a „mohol uplatniť“. Zákonodarca nehovorí, že návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu konania navrhuje sa dozvedel, alebo mohol dozvedieť o pôvode obnovy, ale len dozvedel sa a dodáva, alebo od času keď ho mohol uplatniť. Tieto podmienky nemusia byť splnené súčasne, ale alternatívne. Z toho logicky vyplýva, dôvod obnovy konania je možné uplatniť len vtedy, keď sa o ňom navrhovateľ dozvedel. Ak sa o ňom nedozvedel, nemohol ho uplatniť. Na druhej strane, ak sa aj navrhovateľ o dôvode obnovy dozvedel, nemusí mať vždy možnosť uplatniť ho v tej istej trojmesačnej lehote, v akej sa o obnove konania dozvedel. Inak povedané, ak sa navrhovateľ o dôvode obnovy konania aj dozvedel, ale ho nemohol uplatniť, môže návrh na obnovu konania podať v trojmesačnej lehote, ktorá plynie odo dňa, keď dôvod na obnovu konania už môže aj uplatniť, aj keď sa o ňom dozvedel už skôr, ale ho skôr uplatniť nemohol. Nie je preto dôležité to, či sa navrhovateľ mohol o dôvode obnovy dozvedieť, ale to, či sa o dôvode obnovy dozvedel. Pojem možnosť je relevantný len vo vzťahu k pojmu uplatnenie a nie aj k pojmu dozvedenie sa. K možnosti domáhať sa nápravy daného stavu prostredníctvom obnovy konania poukazujem na list Európskej komisie z 11.11.2015, z ktorého vyplýva, že orgány SR na dotaz Komisie uviedli: „Ak na účinky právoplatného rozsudku a za určitých podmienok je stále možné využiť mimoriadne opravné prostriedky v podobe návrhu na obnovu konania. O obnovu konania možno požiadať do troch mesiacov od dátumu, keď sa navrhovateľ dozvie dôvody na podanie návrhu na obnovu konania a do troch rokov odo dňa, keď sa rozhodnutie súdu stane právoplatným. Ak je rozhodnutie v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, táto trojročná lehota sa neuplatňuje.“

16. Ďalej poukázala na ust. §228 OSP, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, judikatúru Súdneho dvora EU, Ústavu SR, Rozhodnutie ESLP. Pripojila rozhodnutia Krajského súdu Prešov, podanie Združenia spotrebiteľov Považia a Západného Slovenska, Vrbovská 4, Piešťany zo dňa 17.4.2018, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa dňa 15.2.2015 oslovila cez spotrebiteľskú linku ich združenie ohľadom posudzovania podmienok spotrebiteľských zmlúv. Spotrebiteľke bolo vysvetlené, že opísané podmienky uvedené v zmluve s Východoslovenskou vodárenskou spoločnosťou možno hodnotiť ako nekalé, že spoločnosť takýmto konaním porušuje dobré mravy a je to v rozpore s poctivým obchodným stykom a uplatnenie takého postupu voči spotrebiteľovi sa považuje za nekalé obchodné praktiky.

17. K vyjadreniu žalovaného k jej žalobe uviedla, že ten vo svojom vyjadrení uvádza, že „samotná žalobkyňa pôvodne v doplnení odvolania zo dňa 20.2.2015 tvrdila, že o existencii nekalých zmluvných podmienok v jej veci sa mala dozvedieť dňa 25.3.2014 na základe dopytu na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky.“ Už zo samotného potvrdenia jednoznačne vyplýva, že o dôvodoch obnovy konania sa dozvedela dňa 15. februára 2015, kedy navštívila združenie na ochranu práv občana spotrebiteľa Združenie spotrebiteľov Považia a západného Slovenska, kde predložila rozhodnutie, pričom jej bolo oznámené, že právoplatným rozhodnutím je od nej požadované plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je v rozpore s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi, takéto

konanie sa považuje za nekalú obchodnú praktiku. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že o uvedených skutočnostiach sa dozvedela až na základe tohto potvrdenia. Tak, ako uviedla vo svojom vyjadrení zo dňa 15.05.2018, nie je dôležité to, či sa mohla o dôvode obnovy dozvedieť, ale to, či sa o dôvode obnovy skutočne aj dozvedela. O tejto novej skutočnosti (dôkaze), ako aj možnosti podania návrhu na obnovu konania na základe tohto nového dôkazu sa preukázateľne dozvedela až 15.02.2015. Súd v konaní, ktoré tomuto návrhu predchádzalo, nebral v úvahu skutočnosti a dôvody, ktoré v konečnom dôsledku by mohli privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie, nakoľko je nesporné, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva a súd sa v pôvodnom konaní v tomto smere nezaoberal jednotlivými dojednanými zmluvnými podmienkami z hľadiska ich primeranosti a toho, či takýmto dojednaním nebola spôsobená nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t. j. v jej neprospech. Zmluva č. XX-XXXXXXXXXXPDXXXX o dodávke vody uzavretá medzi ňou a žalovaným obsahuje ustanovenia v neprospech nej, ako spotrebiteľa. Jedná sa o tieto zmluvné ustanovenia: 3.6. V prípade nezaplatenia faktúry v lehote splatnosti, predávajúci má právo požadovať od kupujúceho úrok z omeškania vo výške 0,04 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. 5.10. Za nesplnenie podmienok vyplývajúcich z predchádzajúcich ustanovení zmluvy zo strany kupujúceho, predávajúci si vyhradzuje právo prerušenia dodávky vody, resp. zamedzenia vypúšťania odpadových vôd na ktoromkoľvek odbernom mieste kupujúceho s tým, že náklady, spojené s prerušením a s obnovením pripojenia budú vyúčtované na ľarchu kupujúceho podľa platného cenníka predávajúceho. Ďalej žalovaný v neprospech spotrebiteľov využíva aj nekalú obchodnú praktiku, ktorá je minimálne v rozpore s dobrými mravmi, a to, že spotrebiteľa nijako vopred neupozorňuje o výmene merača, čo dokazuje montážny/demontážny lístok, kde je síce uvedené miesto na podpis pre odberateľa, ale keďže k výmene vodomera dôjde bez jeho prítomnosti, pre odberateľa (spotrebiteľa) nemá žiaden význam. Spotrebiteľ tak nemá žiadnu možnosť vyjadriť sa priamo pri výmene k stavu merača. Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s. mala spraviť fotografickú snímku merača, ktorá je súčasťou pracovného príkazu, tak ako napr. Východoslovenská distribučná, a.s..

18. V ďalšom podaní doručenom súdu dňa 26.9.2018 uviedla, že má za to, že podané vyjadrenie je potrebné zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko ide o účelové vyjadrenie. V zmysle právneho názoru vysloveného v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR a reflektujúc judikatúru Krajského súdu v Prešove (napr. rozhodnutie z 29.06.2011 č.k. 2Co/137/2010, rozhodnutie z 9.5.2011 č.k. 18Co/136/2010) vyslovenie klauzuly o neprijateľnosti zmluvnej podmienky je postačujúce v jednom právoplatnom súdnom rozhodnutí a dôsledok v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je ten, že dodávateľ a žalovaný, predtým žalobca, nesmie túto neprijateľnú zmluvnú podmienku používať, a teda nesmie ani uplatňovať na súde nároky z takejto neprijateľnej podmienky. Ako uviedol Ústavný súd SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/2011-19).³³ Z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu, ako nedôvodnú zamietol. Vnútroštátny súd nemôže zmeniť obsah nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom. S poukazom na vyššie uvedené dôvody žiadala námietky žalovaného zamietnuť, nakoľko sa nezakladajú na skutočnosti a žiadala povoliť obnovu konania vedeného pod sp.zn. XC/XXX/XXXX.

19. Podaním doručeným súdu dňa 9.11.2018 žalobkyňa upozornila tunajší súd, mimo iného, že v uznesení Krajského súdu Prešov, sp.zn. 22Co/12/2018 zo dňa 26.2.2018, v spojení s rozhodnutím sp.zn. XC/XXX/XXXX zo dňa 31.5.2017, ktoré súvisí s konaním sp.zn. XC/XX/XXXX zo dňa 11.6.2013 - vydané rozhodnutie a žalobe vyhovené z dôvodu odpojenia a pripojenia nehnuteľnosti žalobkyne, predtým žalovanej, k verejnému vodovodu, odvolací súd konštatuje, že v danom spore s VVS, a.s. boli zo strany žalovaného, predtým žalobcu, použité nekalé a agresívne obchodné praktiky, ktoré spočívajú v charaktere konania, ako aj základného konania, t.j. sp.zn. XC/XXX/XXXX zo dňa 2.7.2012. Zdôraznil, že ide o spotrebiteľskú vec, v ktorej boli použité nekalé zmluvné podmienky.

20. Žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu dňa 1.8.2018 doručil súdu k žalobe žalobkyne písomné vyjadrenie, v ktorom uvádza, že z pôvodného doplnenia odvolania žalobkyne zo dňa 20.2.2015, ktoré bolo súdu doručené dňa 6.3.2015, vyplýva, že žalobkyňa rozšírila dôvod obnovy konania o ust. § 228 ods. 1 písm. a) OSP, a to s ohľadom na existenciu nového dôkazu - dopyt zo dňa 25.3.2014 na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, z ktorého sa mala dozvedieť, že v jej spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky, v rozpore s poctivým obchodným stykom a dobrými

mravmi. Z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 15.5.2018 vyplýva, že žalobkyňa zotrvala na dôvode obnovy konania podľa 228 ods. 1 písm. a) OSP (teraz § 397 písm. a) CSP) s tým však, že za nový dôkaz označila potvrdenie Združenia spotrebiteľov Považia a západného Slovenska zo dňa 17.4.2018, z ktorého má vyplývať, že dňa 15.2.2015 sa mala dozvedieť o existencii nekalých zmluvných podmienok v jej veci. Včasnosť podania návrhu na obnovu konania žalobkyňa odôvodnila tak, že o dôvodoch obnovy sa mala dozvedieť až dňa 15.2.2015, pričom návrh mala podať 4.3.2015, teda v trojmesačnej subjektívnej lehote a zároveň v rámci trojročnej objektívnej lehoty. Žalobkyňa zároveň v tomto podaní za dôvod obnovy konania označila aj § 228 ods. 1 písm. e) OSP účinného do 30.6.2016, nakoľko mala za to, že napadnuté rozhodnutie sp.zn. 3C/136/2010 zo dňa 2.7.2012 je v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ, ktoré stanovujú pre súdy povinnosť ex offio preskúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách (napr. C-618/10, C-240/98 až C-244/98, C-429/05, C-40/08, C-137/08 atď.). Žalovaný s podaným návrhom na obnovu konania (doplnením odvolania), ani s vyjadrením žalobkyne zo dňa 15.5.2018 nesúhlasil, nakoľko bol podaný oneskorene a je zjavne nedôvodný, a to z nasledovných dôvodov: Žaloba na obnovu konania z dôvodu podľa § 228 ods. 1 písm. a) OSP (teraz § 397 písm. a) CSP) bola podaná zjavne oneskorene po uplynutí subjektívnej lehoty na jej podanie. Ďalej poukázal na ust. §228, §230 OSP, §397, §403 CSP a k veci dodal, že tento dôvod bol žalobkyňou uplatnený zjavne po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty, nakoľko konanie vo veci sp.zn. XC/XXX/XXXX bolo právoplatne skončené dňa 5.6.2013, teda objektívna lehota podľa § 403 ods. 2 CSP uplynula najneskôr dňa 5.6.2016, avšak žalobkyňou v tomto konaní bol tento dôvod obnovy konania uplatnený až podaním zo dňa 15.5.2018. Rovnako tak tento dôvod obnovy konania bol uplatnený po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty, nakoľko subjektívna lehota v prípade dôvodu podľa § 397 písm. e) CSP začína plynúť okamihom zverejnenia rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v úradnom vestníku Európskej únie, ako to už záväzne medzi stranami sporu konštatoval aj Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 8Cdo/1326/2015 zo dňa 26.1.2016 (obdobne tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/28/2017 zo dňa 31.10.2017 a nález Ústavného súdu SR sp.zn. HI. ÚS 345/2017). Všetky rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukázala žalobkyňa, boli pritom zverejnené v úradnom vestníku minimálne 5 rokov pred uplatnením tohto dôvodu obnovy žalobkyňou (rozhodnutie v spojených veciach C-240/98 až 244-98 uverejnené dňa 21.10.2000, vo veci C 473/00 uverejnené dňa 11.1.2003, vo veci C 429/05 uverejnené dňa 8.12.2007, vo veci C-40/08 uverejnené dňa 21.11.2009, vo veci C-137/08 uverejnené dňa 15.1.2011, vo veci C-618/10 uverejnené dňa 28.7.2012). Okrem toho včasnosťou uplatnenia tohto dôvodu obnovy konania vo vzťahu k väčšine rozhodnutí Súdneho dvora EÚ sa už zaoberali súdy v pôvodnom konaní o povolení obnovy v právoplatných rozhodnutiach - v uznesení Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. XC/XX/XXXX-XX zo dňa 21.10.2014 a v uznesení Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/13/2015-91 zo dňa 7.7.2015, ktoré minimálne tak vo vzťahu rozhodnutiam Súdneho dvora EÚ vo veci C-618/10 a C-429/05 k tvoria prekážku res iudicata. Okrem toho podľa cit. ust. § 397 písm. e) CSP, nemôže byť dôvodom obnovy akékoľvek rozhodnutie Súdneho dvora EU, ale len také rozhodnutie, ktoré má personálny súvis s konaním, ktorého obnova sa navrhuje (porovn. napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/352/2016 zo dňa 29.9.2017) a zároveň musí mať aj vecnú súvislosť s týmto konaním, čo však zjavne nie je tento prípad, nakoľko ani jedno z predmetných rozhodnutí Súdneho dvora sa netýka strán sporu ani problematiky určovania výšky vodného či stočného v zmluvách o dodávke pitnej vody.

21. Vykonaným dokazovaním súd zistil tento skutkový stav:

22. Z pripojeného spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp.zn. XC/XXX/XXXX vyplýva, že pod touto sp.zn. sa viedlo konanie o zaplatenie 718,18 €, kde terajší žalovaný, ako žalobca, žaloval teraz žalobkyňu o zaplatenie sumy 718,18 €. Rozsudkom zo dňa 2.7.2012, č.k. XC/XXX/XXXX-XXX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 5.6.2013, bola teraz žalobkyňa zaviazaná zaplatiť teraz žalovanému sumu 718,18 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne z dlžnej sumy od 1.3.2008 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Čo do zvyšku bola žaloba zamietnutá. Z odôvodnenia rozsudku, čl. 10, predposledného, posledného, ako aj z čl. 11, 1 a 2 odseku vyplýva, že OZ do 31.12.2007 v ust. §52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odpltnú zmluvu upravenú v 8. časti tohto zákona a zmluvu podľa §55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, s tým, že v zmysle cit. ust. OZ, ako aj riadiac sa názorom krajského súdu, ktorý na daný právny vzťah uložil súdu aplikovať nielen zákon o verejných vodovodoch a kanalizáciách, ale aj ustanovenia OZ v prvej časti hlavy V. - Spotrebiteľské zmluvy a takto súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa

v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Po podaní odvolania žalovanou, teraz žalobkyňou proti vyššie uvedenému rozsudku, Krajský súd v Prešove, č.k. 17Co/148/2012-187 zo dňa 4.4.2013, potvrdil rozsudok, okrem výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku. V odôvodnení - str. 3, 2. ods., taktiež poukázal na to, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá musí byť v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS.

23. Tunajším súdom bolo žalovanej, teraz žalobkyňi dňa 29.5.2013 zaslané rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, po tom, čo jej bolo doručené aj rozhodnutie tunajšieho súdu, na jej e-mailovú adresu: W..K. na jej požiadanie s tým, že táto dňa 3.6.2013 požiadala o informáciu, kedy rozhodnutie vo veci nadobudlo právoplatnosť. Dňa 7.6.2013 jej na e-mailovú adresu bolo oznámené, že nadobudlo právoplatnosť dňa 5.6.2013 a vykonateľnosť dňa 21.6.2013.

24. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu, sp.zn. XC/XX/XXXX vyplýva, že pod touto sp.zn. sa viedlo konanie teraz žalovaného proti teraz žalobkyňi o zaplatenie sumy 54,78 €, kde tunajší súd rozsudkom zo dňa 11.6.2013, č.k. XC/XX/XXXX-XX zaviazal teraz žalobkyňu zaplatiť teraz žalovanému sumu 54,78 € s 9% ročným úrokom z omeškania od 10.11.2009 až do zaplatenia, ako aj uhradiť trovy konania. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9.8.2013 v merite veci, mimo trov konania. Krajský súd pri rozhodovaní o trovách konania v uznesení zo dňa 30.9.2013, sp.zn. 20Co/179/2013, 20Co/184/2013-86 zrušil rozsudok výroku súdu o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení tohto svojho rozhodnutia - str. 3, 2. ods., uviedol, že tiež zastáva názor, že pokiaľ voči spotrebiteľovi boli použité nekalé zmluvné podmienky, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné žalobcovi (teraz žalovanému) náhradu trov konania nepriznať.

25. V zmysle § 470 ods. 1 až 3, CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Na lehoty, ktoré dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona neuplynuli, sa použijú ustanovenia tohto zákona; ak však zákon doteraz ustanovoval lehotu dlhšiu, uplynie lehota až v tomto neskoršom čase.

26. Podľa § 397 CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

- a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,
- d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,
- e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo
- f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

27. V ust. § 400 CSP sa uvádza, že žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

28. Z ust. § 403 ods. 1, 2 CSP vyplýva, že žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

29. V zmysle § 404 CSP, za splnenia podmienok podľa § 403 ods. 1, po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania, ak

- a) bol trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v civilnom súdnom konaní priznalo právo, neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť, alebo
- c) ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c) až e).

30. Podľa § 406 CSP, v žalobe na obnovu konania sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie označenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje, v akom rozsahu sa napáda, dôvody obnovy konania, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť žaloby preukázať, ako aj to, čoho sa domáha ten, kto obnovu konania navrhuje.

31. V ust. § 407 sa uvádza, že rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, možno rozšíriť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.

32. V zmysle § 408 CSP, dôvody obnovy konania možno meniť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.

33. Z ust. § 414 CSP vyplýva, že ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

34. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobkyni tá skutočnosť, že ide o spotrebiteľskú vec, bola známa už z uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.9.2013, č. 20Co/179/2013, 20Co/184/2013-86, kde na str.3 (čl. 87), 2. ods., je uvedený: „odvolací súd tiež zastáva názor, že pokiaľ voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné navrhovateľovi trovy konania nepriznať.“ Aj z uznesenia zo dňa 7.2.2014, sp.zn. 4C/16/2013-93 na str. 2, ods. 2, ktoré jej bolo doručené do vlastných rúk dňa 28.2.2014 (čl. 96), vedela, že ide o spotrebiteľskú vec, v ktorej boli použité nekalé zmluvné podmienky. Koniec koncov, samotná žalobkyňa v podaní zo dňa 9.11.2018 na túto skutočnosť upozornila súd v predposlednom odseku tohto podania - čl.61. Súd mal za to, že o tomto dôvode obnovy sa dozvedela už 28.2.2014, a nie neskôr, ako to uvádza vo svojich podaniach a tvrdeniach, doručených súdu v predmetnej veci.

35. Okrem toho súd poukazuje na to, že po podaní žaloby o obnovu konania, ktorá súdu bola doručená pri doplnení odvolania, žalobkyňa už nemôže rozširovať dôvody obnovy konania, o ktorých sa dozvedela po tomto dátume, na ktoré poukazuje aj prostredníctvom svojho zástupcu, a taktiež nemôže aj predkladať ďalšie dôkazy po tomto dátume. V ust. §407 CSP sa jednoznačne uvádza, že rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, možno rozšíriť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania a z ust. §408 CSP vyplýva, že dôvody obnovy možno meniť len počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania s tým, že v ust. §411 CSP sa uvádza, že súd je viazaný rozsahom a dôvodmi obnovy. Na základe vyššie uvedeného, ak by súd akceptoval dôvody žalobkyne, došlo by k porušeniu v čase podania žaloby platného ust. §228 ods. 2 OSP, teraz §406 CSP, kde sú taxatívne uvádzané, aké náležitosti musí mať žaloba na obnovu konania. V §230 OSP, teraz §403 CSP, kde sa uvádzajú lehoty na podanie návrhu, resp. žaloby na obnovu konania, ak by sa pripustilo doplnenie nových dôvodov a dôkazov, ktorými sa má dôvodnosť žaloby preukazovať, bolo by to v danom prípade proces. porušením §230 OSP, teraz §403 CSP.

36. Na základe vyššie uvedeného, vychádzajúc, že dokazovaním bolo dokázané, že uplynuli aj lehoty na podanie predmetnej žaloby na obnovu konania, a to tak 3-mesačná, ako aj 3-ročná, a neboli splnené podmienky uvedené v ust. §403 CSP, ani uvedené v §404 CSP (tak, ako sú citované vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia). Z toho dôvodu súdu nezostávalo iné, iba žalobu žalobkyne na obnovu konania v predmetnej veci zamietnuť.

37. Podľa § 262 ods. 1,2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Z ust. § 255 ods. 1, CSP vyplýva, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. Keďže žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.